

Sortir de l'atzucac

written by Pere Grau i Rovira | 16 de febrer de 2022

Al seu editorial del 13 de febrer, escrivia Vicent Partal a *Vilaweb*: “Tan sols quan els partits han perdut pes i han passat a una segona fila, el país ha avançat”. I l'espectacle actual de la política del Govern i del Parlament demostren que té tota la raó.

En el meu article “[Temps difícils](#)” del 28 de novembre passat hi desitjava una neteja del panorama polític i que els independentistes de debò dels tres partits de l'actual majoria parlamentària, deixant les seves diferències per temps millors, s'agrupessin en un de sol, un “partit octubrista”, que oferís als electors una alternativa clara i sense subterfugis i deixés “les vergonyes dels altres ben a la vista de l'electorat”. Les paraules d'en Partal em fan pensar que la gent que s'integrés en aquesta nova formació, per tal de subratllar-ne el caràcter transversal, millor que no usés la paraula “partit”. Es podria dir, per exemple, “Aliança octubrista” o encara millor “Front Octubrista” o com se'n volgués dir.

La primera objecció que se'm pot fer és que això provocaria una nova fragmentació del bloc independentista. Però seria una objecció sense fonament perquè actualment aquest bloc senzillament no existeix. En el darrer discurs, Pere Aragonès va tornar a diferenciar entre els que sempre han estat independentistes, referint-se al seu partit, i als que s'hi han tornat fa poc. Allò que sembla que no compregui és que el que compta no és el que han fet o deixat de fer els antecessors, en unes circumstàncies molt diferents de les d'avui, sinó el que es fa ara. I del que fan ara, amb els seus fums de gallets de corral, cap dels tres partits de la majoria en poden estar orgullosos.

Deixem però ben clar que un “Front Octubrista” no tindria cap

sentit si es limités a ser un més dels ineficients grups que desitgen la independència, però no passen de les queixes, de les declaracions grandiloqüents i de les apel·lacions a l'heroisme col·lectiu. Un dels nostres destacats i més aguts observadors i comentadors de la política catalana actual, el professor Agustí Colomines, escrivia el dia 14/02 al *Nacional.cat* (*Efectes de la repressió*), que aquesta no ha de ser motiu per “fer un pas enrere o per abandonar definitivament la lluita per la independència, sinó per dissenyar una estratègia de ruptura que faci cometre errors a l'enemic i eviti els errors no forçats de l'independentisme. Es necessiten líders, professionals i pensadors que dissenyin una nova estratègia. Els herois només serveixen per posar el seu nom en una làpida”.

Al meu modest parer, reunir voluntats i organitzar aquesta feina que demana Colomines hauria de ser una de les tasques principals del Consell i de l'Assemblea, de seguida que puguin. Perquè només quan estigui concretada aquesta “estratègia de ruptura”, amb possibles alternatives, i si ERC, Junts i CUP s'hi posessin d'esquena o hi posessin bastons a les rodes, seria quan un “Front Octubrista” tindria una justificació d'existència i l'eina idònia per sortir de l'atzucac.

El que no es pot permetre l'independentisme són les divisions i les picabaralles curtes de vista amb les que els partits ens fastiguegen a tots actualment. Si se li dona motius, el poble no fallarà, sinó, serà bastant de gent de la que ara es creu important que anirà a parar a la “paperera de la història”, inclosos els que la van inventar.